

คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งผู้อำนวยการศูนย์อนามัยที่ ๙ นครราชสีมา กรมอนามัย ได้มอบหมายให้
ผู้แทนศูนย์อนามัยที่ ๙ นครราชสีมา กรมอนามัย โดยนายฐาปะนะ วิชัย นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ
รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว ในการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ครั้งที่ ๑๗-๗/๒๕๖๒ วันพุธที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ
ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว มีประเด็นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งการประกอบกิจการประเภทการผลิต
ภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยโลหะ หรือแร่ ของผู้อุทธรณ์อาจก่อให้เกิด
ความเดือดร้อนจนเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีอุทธรณ์นี้ แม้ผู้อุทธรณ์จะมีคำอุทธรณ์สรุปความว่า “มิได้มีหน้าร้าน
แสดงการประกอบกิจการค้า เป็นงานทั่วไป เป็นงานส่วนตัว กับผู้ที่รู้จักเพื่อนฝูงในระยะเวลาสั้น ๆ มิได้ต่อเนื่อง
ตลอดทั้งวัน ค่าตอบแทนก็เพียงเสริมกับการรับสวัสดิการของรัฐเท่านั้น เครื่องมือมิได้ช่วยงานเท่านั้น มิได้
ประสงค์เพื่อการค้า จึงไม่จำเป็นต้องขออนุญาตประกอบกิจการค้า” แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้อุทธรณ์มีรายได้
จากการประกอบกิจการดังกล่าว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่า ผู้อุทธรณ์มีหน้าร้านหรือมีรายได้หลักจากการ
ประกอบกิจการมากน้อยหรือไม่ เพียงไร ถือว่า ผู้อุทธรณ์ดำเนินกิจการในลักษณะที่เป็นการค้าแล้ว
เมื่อปรากฏว่า เทศบาลนครนครราชสีมาได้กำหนดให้กิจการที่เกี่ยวข้องกับโลหะหรือแร่ ประเภทการผลิตภาชนะ
เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยโลหะ หรือแร่ เป็นกิจการที่ต้องควบคุม
ในเขตเทศบาลนครนครราชสีมา ตามข้อ ๗ ลำดับที่ ๗.๖ (๑) ของเทศบัญญัติเทศบาลนครนครราชสีมา เรื่อง
การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๙ หากผู้อุทธรณ์ยังไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ
ดังกล่าวเป็นการฝ่าฝืนตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีอัตราโทษจำคุก
ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และผู้อุทธรณ์ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามประกาศ
กระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดค่ามาตรฐานมลพิษทางเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตราย
ต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ ข้อ ๔ กำหนดว่า “ค่ามาตรฐานมลพิษทางเสียง คือ ค่าระดับเสียงรบกวนอันเกิดจาก
การประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการ ไม่เกิน ๑๐ เดซิเบลเอ” เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงตามคำชี้แจงของ
เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่า วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๒ ประชาชนร้องเรียนผ่านโปรแกรมไลน์ กลุ่ม “เทศบาล
นครโคราช” ว่า ได้รับผลกระทบจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดเสียงดัง ซึ่งเจ้าหน้าที่เทศบาล
นครนครราชสีมา ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๒ ซึ่งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า
ได้มีการตรวจวัดค่าระดับเสียงรบกวนอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการ ตามประกาศ
กระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กำหนดค่ามาตรฐานมลพิษทางเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตราย
ต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๑ แต่อย่างไรก็ดี ดังนั้น จึงไม่มีข้อเท็จจริงที่จะรับฟังได้ว่า ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น
ออกคำสั่งการประกอบกิจการประเภทการผลิตภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ
ด้วยโลหะ หรือแร่ ของผู้อุทธรณ์อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนจนเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นม ๕๒๐๐๓/๓๐๘๔ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒
เรื่อง ขอความร่วมมือในการแก้ไขระดับเหตุรำคาญ และหนังสือที่ นม ๕๒๐๐๓/๓๐๘๓ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม
๒๕๖๒ เรื่อง แจ้งให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการผลิตภาชนะ
เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยโลหะหรือแร่ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อไม่มีข้อเท็จจริงที่จะรับฟังได้ว่า ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออก
คำสั่งการประกอบกิจการประเภทการผลิตภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยโลหะ

หรือแร่ ...

หรือแร่ ของผู้อุทธรณ์อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนจนเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง ประกอบกับพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๗ กำหนดว่า “คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย... (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง...” เมื่อคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นม ๕๒๐๐๓/๓๐๘๔ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ เรื่อง ขอความร่วมมือในการแก้ไขระดับเหตุรำคาญ ไม่ปรากฏ ข้อกฎหมายประกอบดุลพินิจ จึงไม่ชอบด้วยรูปแบบการทำคำสั่งเป็นหนังสือ ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น คำสั่งที่ นม ๕๒๐๐๓/๓๐๘๔ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขระดับเหตุรำคาญ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนหนังสือที่ นม ๕๒๐๐๓/๓๐๘๓ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ เรื่อง แจ้งให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการผลิตภาชนะ เครื่องประดับ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ต่าง ๆ ด้วยโลหะหรือแร่ พิจารณาแล้วเห็นว่า หนังสือฉบับดังกล่าวเป็นเพียงหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ ไม่เป็นคำสั่งตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จึงไม่มีอำนาจรับอุทธรณ์กรณีนี้ไว้พิจารณาได้

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ นม ๕๒๐๐๓/๓๐๘๔ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ และไม่รับอุทธรณ์หนังสือที่ นม ๕๒๐๐๓/๓๐๘๓ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒

๓๕๕ ๕๖๓

(นายदनัย ธีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย

กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ

(นายวรฉัตร วิรัชลาภ)
ผู้แทนกรมปศุสัตว์
กรรมการ

(นายชนบ มากบุญ)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ

(นางปิยธิดา ศุภรัตน์ชาติพันธุ์)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ

(นายณัฐศักดิ์ ดีศรี)
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
กรรมการ

(นายเทพสิทธิ์ รักไตรรงค์)
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
กรรมการ

(นายศุภมล ศรีสุขวัฒนา)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นางพรพรรณ ไนสุพร)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายพิศิษฐ์ วัฒนสมบุญ)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ